

noyddust at verða brúkt. Tilfúttalísir kundu geva okkara skipaflota deyðastoytið. Um Schultz vildi hjálpt Føroyingum, kundi hann bara skrivað til statsministerans. Tað var ikki rætt, at fátekt fólk ikki hava tað ringt um veturin. Men hann fannst at, at Schultz vildi geva ministerinum tað inntrykk, at vegpeningarnir bara fara í logtingsins kassar. Hann «ironiseraði» yvir, at Dam, so tjúkkur og feitur, talaði um hungur. Hann helt, at tað ikki skuldi verið rópt á jólamen á sumri, so fólk kundu fingið sær tvöst og annað. Talarin helt tað vera nógv fyrri, at bæði ministerium, logting og tilsýn varð sett í gongd, um hesin maður ikki var »vederheftigur».

Amtmaðurin:

Jeg skal blot henlede Opmærksomheden paa, at Ministeriet ikke har sendt Sagen til Lagtinget. Men da Artiklen behandler forskellige Sager vedrørende Forholdene paa Færøerne, sendte jeg Sagen til Lagtinget. Iøvrigt maa jeg sige, at Omtalen af Købmændenes Stilling til Arbejderne minder vel i nogen Grad om Agitationen, man kender andre Steder fra.

A. Samuelsen.

helt, at tað var rimiligt, at amtmaðurin hevði fyrilagt logtinginum sakina.

P. M. Dam:

Meg undrar tann máta og tað tónalag, ið teir æraðu talarar, N. Niclasen og A. Samuelsen, hava nýtt til víðgerðar av hesum máli. Tað ljóðaði sum um teir vóru útgjörðir at leggja allraverstu meining í Schultz artikkul. Hetta má sigast at vera meiri enn logið av fólksins valdu monnum, sum skuldu kent teir veruligum víðurskiptini. Og um teir persónliga ikki vóru komnir nærindis teim vána korum, ið Schultz skrivur um, so liggur á tingi ein hópur av sokum, sum undirstrika, at Schultz sum heild hevur rætt. Eg skal vísa á tað rit frá lækunum til tingið, hvári teir tala um »undirnering» og tað neyðturviliga í, at tað verður gjørt nakað munagott fyrri at bota um víðurskiptini. Tannfelli, eygnabrek og aðrir veikleikar halda læknarnir koma av »undirnering» og trót uppá góða føði, ið er neyðturvilig fyrri heilsuna. Tað, at sjúkrahúsini eru ov full, at læknarnir eru fleiri ferðir so nógvir nú sum fyrri stuttari tíð síðani — og teir hava ov mikið at gera — er prógv fyrri, at Schultz neyðarróp fyrri Føroyingar er orsakað av socialari neyð og ikki einans fyrri at fáa 20—30 kr. Tingmenn, fleirtalið, hava jú eisini dokumenterað, at fleirtalið av fiskimonnum og arbeidarum hava ov lítið til »Livets Opholde». Hetta, at ein tingmaður kann fáa seg at siga, at greinin bara er skrivað fyrri at fáa nakrar krónur og ikki av hjartalagi fyrri fólkinum, er ikki til heiðurs og rós fyrri henda tingmann. Eg veit, at tað er einans medkensla fyrri sínum starvsfeløgum her á landi, ið

hefur fingið hann at rópa á ríkisstýrið og hitt danska fólkið um hjálp.

Teir æraðu talararnir eru so »indignerade» yvir útrýkkið »at vera í lummanum» hjá nokrum. Men sjálvir undirstrika teir óbevíst, at eisini hetta er rætt. Teir venda tí bara við og siga, at tað eru keypmennirnir og reidararnir, ið eru í lummanum á arbeidarum og fiskimonnum. Tað, at skilið er so vorðið, at tað veruliga er talan um at vera í lummanum, er ikki tespiligt. Tað treingir sannligu til broyting og boting av hesum víðurskiptum. Hví skava út yvir? Er tað ikki best at siggja sannleikan í eyguni? Meg undrar Niclas Niclasen, hin heidraða keypmann í Seyrvági, tá ið meg minnst til hansara fyrstu talu, socialu jomfrútalu, her á tingi, har hann tók til orða fyrri kontantari lømrindan. Nú er vent við í holuni. Nú talar hesin harri, sum alt ertann bera »idyl» hjá arbeidarum og fiskimonnum. Djærsliga og sterkur í orðum sigur hann, at alt er ósatt, ið Schultz sigur. Tað kann vera, at í Seyrvági er eitt satt paradís — eg havi tó høyrð nakað annað — og at hann sum kongur í hesum paradísi einki kennir til, at nakar hevur tað trøngt og svárt her á landi, tá hann sjálvur situr í rúmunum og veldugum korum og ikki hevur evnir til at siggja nakað annað enn seg sjálvur og fola við nokrum, uttan so er, at tað viðvíkjur og nervar hansara kongliga persóni, hansara dýrbara »ego». Men tá ið hann er so ókunnugur við okkara fólks kor, og tá ið hansara sýnsringur er inngyrdur til Seyrvág, ja kanska enn og trengir: til eina og aleina hansara egna persón — tá so er, hoyrir hann ikki heima á fólksins tingi, og eigir hann tessvegna einki orðaljóð hjá fólkinum. Okurprisir vil N. Niclasen ikki hoyra um skulu vera her á landi. Hvat meinar hann við okurprisir? 50 % er einki at tala um sum fortjenasta til hansara lumma — tað skilji eg. Men ein fátekur fiskari, ið má venda hverjum oyra, áðrenn hann letur tað út, hann heldur 50 % fortjenastu vera ov nógv. Og N. N. veit — sjálvandi ger hann tað — at ofta er talan um meir enn 50 %. N. N. skalv á roddini í »Skadefryde», tá ið hann vildi siga, at greinskrivarin av kommununi var sendur niður aftur til Danmarkar. Hvor hevur fortalt tí »hjátagóða» Niclasen tað? Og um so var, heldur N. N., at hann hevur rætt til at brigða við tí her, og heldur hann tað vera prógv fyrri paradísisk víðurskipti, at ein arbeidari við konu og börnum ikki kann uppdríva nakað arbeði og tessvegna má svøltast burtur? Tí eg kann siga N. N., at Schultz einki heldur vildi enn at sleppa at arbeida.

Skipini havi eg áður talað um. Eg ivist ikki í, at eg og Schultz hava meiri viðhald millum fiskimenn í hesum máli enn teir æraðu talararnir her á tingi.

AKTIESELSKABET FØROYA BANKI

Hovedkontor:
THORSHAVN

Stiftet 1906.

Afdeling:
TRANGISVAAG

AKTIEKAPITAL OG RESERVER KR. 900.000.

Bankforretninger af enhver Art udføres.

Kontortid 11—3.

Hovedkontoret i Thorshavn tillige aabent 6—7 for Ind- og Udbetalinger.

Dame- og Herreskindhandsker

faas tilklippet i forskellig Størrelse.

Hansine Johannesen.

Eneforhandling for Færøerne.

Kursus til Motorpasserprøven.

Sætteskipperprøven og Udv. Fiskeskipperprøve begynder 1. Oktober.

Elever kan indmelde sig skriftligt eller pr. Telefotelegram samt ved personlig Henvendelse paa Skolen.

Elever til Motorpasserprøven medbringer Daabsattest, medens Elever til de nautiske Prøver desuden medbringer Søfartsbog.

Elever til Styrmandseksamen modtages hele Aaret.

Den 12. September 1935.

Thorshavn Navigationskole.

Tuberkulosestationen

afholder Konsultation i Tversaa og Vaag i Tilslutning til S/S »Sleipners» Ankomst den 1. Oktober.

Lynge.

Eg kann siga, at mín hugsan er, at vit kunna ikki forvara annað enn at siggja sannleikan í eyguni viðvíkjandi skipunum. Tað eru menniskjaliv, tað leikar á. Tað er undarligt at hoyra ein logtingsmann siga, at tað er synd og skomm at koma við slíkum úttalilsum, sum Schultz her fram um skipini, »so leingi skipini noyðast at verða brúkt».

At Schultz er »vederheftigur», kann eg vissa Samuelsen um — tað prógvur best hansara grein, sum hvør ærligur og við víðurskiptini her á landi kendur maður má áðanna er sonn og rætt í høvuðsheitunum.

J. Patursson

helt málið, »eitt neyðarróp frá Føroyum» vera óvanligt, og mátti tað fáa tingmenn at tala, so ógvusligt tað var. Fyrr vóru tíðirnir betri. Tó høvdu Føroyingar minni innløgur tá, bert 1 millión móti 8 nú. Livdu vit so klókliga sum fyrr, var betri burtur úr. Seid, tvöst og spik. Av tí var tó ikki so nógv til nú. Tvöst høvdu vit kortini. Tað hevði harmað talarin at høyrð neyðarrópin hiðani tey seinastu árin, hann hevði verið í útland. Vit kundu also ikki bjarga okkum sjálvum. Hetta var ræðuligt. Posamatúr var ódrágvur. Sambandsmenn søgdu, at 70 % »af den færøske Befolkning har ikke det nødvendige til Livets Opholde». Annað dokumentið var frá amtmaninum, ið segði, at 90 % ikki høvdu ráð at keypa kjøt. Hertil komu umsóknirnar um lán 150.000 og um 4 skonnartir.

Hetta oyðileggið okkara orð og kreditt í álheiminum. Tað ið læknarnir høvdu skrivað, meintist bara við, hvussu óklókliga vit

Logerandi

kunnu fáa kost og logi tælt við navigasjonsskúlan. Stór, ljós verilsir, upphaldsstova við radio. Ringið til telefon 40.

Elskaði maður og faðir okkara

JOHAN EVENSEN

andaðist á ríkishospitalinum hós-náttina 26. septembir.

Hansara jarðarferð verður frá kirkjuni sunnudagin 6. oktober kl. 3 s. p.

KONAN og BØRNINI

HEIMKOMIÐ

er mongd av kragum, hattum og hógvum væl hóskaði til konfirmationsbrúk.

Hattar umseymast og moderniserast.

S Æ L J A N

TELF. 46.

TELF. 46.

NØGD

av vøkrum silvurlutum

væl hóskaði til konfir-

mationsgdvur.

HJ. JACOBSEN

TELEFON 84

livdu. Hann talaði um Buldags- og Daels Varehus-bestillingina, hvussu skaðilig hon var. »Hin metti veit ikki, hvat hin svangi lóður,» kann ein siga um meg. Men talarin segði seg kortini at kenna svongd. — Hann hevði »manglað» í björgunum. Hann kom so aftur inn uppá skaðan

og skommína. Men helt hann, hevði hetta neyðarróp gjørt tað, at vit hildu uppát, hevði tað állkaval gjørt sína nyttu.

Johs. Joensen

helt, at »massabestilling» frá Daels og Buldog var óhæddug. Katologaposarnir freistaðu fólk til ónyttubestilling. Í Havnini var ikki ein einasti keypmaður, ið bestilt frá Daels og Buldog.

N. Debes

segði seg ikki at kenna Schultz. Hann helt skeivt vera farið fram. Honum dámdi ikki neyðarróp, ið gjordu okkum skaða. Schultz hevði ongan rætt til at tala fyrri okkum, helt ikki feløg hava heitt á henda mann. Hann helt Schultz hava gjørt okkum eina hjarnatenastu. Hann visti ikki, um vit kundu fara so langt sum Samuelsen og siga, at skipaflotin fekk deyðastoytið, tí hann visti ikki, hvat maðurin hevði at týða. Hann helt, at um tað var so galið sum greinskrivarin segði, og um hann hevði ferðast í Føroyum, kundi hann sent kærur málið til logtingið. Tað batti ikki at fara í almenn blóð. Vistu emhætismenn okkara, hvussu státt var í Føroyum? Talarin helt jú! Tíðirnir vóru ikki nú sum fyrr. Men fólk fekk altíð arbeði í Føroyum, segði A. Samuelsen — kanska! Men hann vildi siggja, um A. Samuelsen vildi velt fyrri einki.

Millum Dam, Samuelsen, Niclasen o. fl. stóð enn eitt langt og hvast orðaskifti.

25 ára minnisrit hins føroyska studentafelags.

Ein prýðilig bók við frálíka hugnaligum innihaldi er hetta 25 ára minnisritið, sum vit hava liggjandi her á borðinum framman fyrri okkum. Tað gevur okkum eisini vón um, at allt tað, sum hitt gamla fólkið hevur baksast við at sáa, vil vinna betri gróðrarlíkindi, tá ið tað yngra ættarliðið sleppur fram at. Tí viss er tað, at studentarnir liva í teirri hugsjón, at í hini kámu og duldarfullu framtíðini vilja gróðrarlíkindini vera betri enn í teirri tíðini, ið farin er aftur um bak.

Longu í fororði ritsins sigur nevndin, at í næsta minnisriti felagsins kann vera hóskaði at skriva um, sum hendirtann dag í dag og sum seinni man stiga fram úr tokuni.

Minnisritið er býtt í fyra deildir: 1) Studentaliv áðrenn felagið varð fírt, 2) Úr søgu felagsins, 3) Úr felagsblaðnum, 4) Føroyskir studentar.

Heiðurslimir felagsins, C. Bærentsen og J. H. O. Djurhuus hava skrivað um studentalivið, áðrenn felagið varð fírt. Sera áhugavert er tað, teir skriva. Merkiligast av øllum er tað brævið, ið C. Bærentsen skrivaði pápa sínum 20. mars 1881; tí tað mánn ivaleyst siga fram tær hugsanir og kennslur, sum rordu seg í